

Vườn Thơ Hương Đạo

Tịnh Độ Bảo Huấn

Lời Giới Thiệu

Pháp môn Tịnh Độ thế của nó lớn không có gì ngoài, như trời che khắp, như đất chở đầy, nói đến chỗ cao thì hàng Đấng giáo Bồ Tát, cũng không cao hơn, nói về chỗ thấp thì hạng người tội ác Đại Nghịch cũng được dự vào. Có thể nói đây là Pháp môn Tổng trì của Ba Đòai Chư Phật và cũng là con đường mẫu nhiệm đặc biệt một đời thuyết giáo của Đức Như Lai. Nhưng vì Pháp Môn Tịnh Độ thu nhiếp chư căn, bao trùm các giáo nên kinh điển rất nhiều, các phương pháp tu hành, tùy bệnh cho thuốc cũng chẳng ít, tàng ẩn trong nhiều Phẩm, người mới tu tập thật là khó tìm ra manh mối thích hợp để vào.

Hơn mười năm qua, trong lúc duyệt đọc “Tịnh Độ Tùng Thư”, chúng tôi đã rút ra những lời giáo huấn quý báu của Chư Phật Bồ Tát, Tổ Sư và Chư Thiện Trí Thức hoằng dương Tịnh Độ. Đồng thời chúng tôi cũng ghi tóm lược tiểu sử của các Ngài, rồi làm quyển sách gói đầu, hằng đêm chúng tôi đọc một bài trước khi đi ngủ. Càng đọc chúng tôi càng thấy được chỗ thâm áo của lời bảo huấn. Có thể nói:

Đọc một hai lần trần niệm tiêu,
 Đọc ba bốn lần tình nhiễm biến.
 Mỗi lần Bảo Huấn được đọc ra.

Vào trong sen báu thành Thượng Thiên.

Đặc điểm của Bảo Huấn này là lời ít mà nghĩa nhiều, làm người đọc ít mất thời gian mà có đầy đủ những phương pháp cốt yếu, để từ đó hành giả có thể chọn một pháp tu thích hợp cho riêng mình mà người xưa đã ân cần dạy bảo.

Chúng tôi chân thành giới thiệu đến quý bạn đồng tu, những lời dạy vô giá này.

Trân trọng,

Hồng Nhơn cầm bút.

Tu Viện Bách Vành (tiếp theo)

Tu viện vắng vẻ ít người thăm,
 Một mảnh bèo đoàn chỉ một tâm,
 Lục tự Chơn kinh là Pháp giới,
 Hoa vàng trúc biếc vốn tri âm.

Tu viện một mình sống cheo leo,
 Thật tự thân nghèo đạo chẳng nghèo,
 Vô giá Ma ni ai biết được,
 Dấu trong búi tóc mặc người theo.

Tu viện an nhàn thật tiện nghi,
 Dưỡng tánh tu tâm rất hợp thì,
 Tòng lạnh trăng xuyên rõ ý tổ,
 Từ trong chỗ ấy mấy người tri.

Tu viện gió trăng hợp tự nhiên,
 Đạo cả rõ thông tại mục tiền,
 Chẳng biết Tổ Tông sâu kín ý,
 Uổng công niệm Phật với tham thiền.

Tu viện bao nạp thái hư không,
 Muôn vẻ sum la chứa ở trong,
 Phải trái việc chi đều Phật sự,
 Chẳng cần đánh hét, chẳng ra công.

Tu viện lặng ngời hợp diệu không,
 Được một pháp rồi muôn pháp không,
 Không chỉ hôm nay ta hiểu rõ,
 Hà sa Chư Phật thể tâm đồng.

Tu viện tụng Phật để tu hành,
 Chẳng nghĩ chẳng lo dẹp mọi bên,
 Thế vốn chơn không đâu bắt được,
 Thánh phàm cũng vậy quặng kêu tên.

Tu viện lần tràng thể đàn cầm,
 Một diệu vô sanh giữ ở tâm,
 Buông bỏ nghe về nghe tự tánh,
 Có ai trong ấy thiếu Quan Âm.

Tu viện Phật tâm vốn đại đồng,
 Nháy mắt nhìn sang mỗi chữ thông,
 Mây tới mây lui đều chẳng trụ,
 Nhất thừa cao tột thái hư không.

Tu viện không tịch một thiên tăng,
 Tối sáng chuyên trì Bát Nhã kinh,
 Mới biết chúng sanh gốc là Phật,
 Nước sôi rồi sẽ trở thành băng.

Tu viện xa xôi chẳng dính trần.,
 Chẳng mượn tu trì thấy bốn chân,
 Phật thật chưa từng rời tả hữu,
 Xưa nay là một vẹn mười phân.

Tu viện tùy ý ruổi Đông Tây,

Đạo cả đầu từng có ngộ mê,
Núi cố che cao mây tự tại,
Mặc ai khinh trọng mặc khen chê.

Tu viện nằm yên tợ thái hư,
An uống tùy duyên vẫn có dư,
Chẳng nhọc dụng công trừ vọng niệm,
Biết rằng vọng niệm tức chơn như.

Tu viện nhỏ bằng một tiểu am,
Đường cả rõ ràng có chỉ nam,
Đừng thích hóa thành quên bảo sè,
Cần thêm tinh tấn để tu tham.

Tu viện ở ẩn tận trong mây,
Nhiều kẻ cố tìm chẳng thấy tung,
Hương ngoại tìm chơn, chơn lẫn mất,
Khắc ghe cầu kiếm uống ra công.

Tu viện đất bằng chẳng hiểm nguy,
Chỉ quý người tu đủ nhãn minh,
Phục hổ hàng long là việc nhỏ,
Pháp thân chẳng động ngộ vô sinh.

Tu viện cheo leo ở một mình,
Vách thẳng còn gì dính được dầu,
Dẹp hết hai bên không vết bụi,
Chuyên tâm niệm Phật nghiệp tiêu dung.

Tu viện dột hư khắp cả nhà,
Như trong tuyết lạnh tháng ngày qua,
Cơm rau hai bữa vừa no dạ,
Khát đến Triệu Châu có sẵn tòa.

Tu viện một mình ý chí cao,
Vị đạo quên mình chịu khổ đau,
Ngồi đến canh năm trời rạng sáng,
Sương mai nhỏ giọt ướt thiền bào.

Tu viện là nơi dưỡng tánh chơn,
Sanh tử chưa từng bận có không,
Tâm thể rỗng rang không một niệm,
Mới mong gặp mặt chủ nhân ông.

Tu viện kết cỏ bên bồ đoàn,
Thoát cảnh phồn hoa, hưởng cảnh nhàn,
Biết đủ nơi đây là Cực Lạc,
Đừng tham quá phận được khinh an.

Tu viện cần khổ hạnh đầu đà,
Bớt ngủ quên ăn dẹp hết ma,
Biết được duy tâm là Tịnh Độ,

Mới hay Cực Lạc tại Ta Bà.

Tu viện cư xử khác tầm thường,
Chỉ khắp mọi người chẳng dấu gian,
Chim nước cây rừng ngấm diệu Pháp,
Nơi nào nhận được áy Tây Phương.

Tu viện một mình một bồ đoàn,
Công khóa hằng ngày ở phản quang,
Phản vọng quy chơn là phận sự,
Còn gì nguy hiểm với gian nan.

Tu viện khách đến hỏi công phu,
Tịch chiếu chỉ còn một chữ vô,
Đừng nói lão tăng không nói Pháp,
Lời từ đầu được khéo qui mô.

Tu viện chỉ có một thiền sàng,
Trong định tâm quên pháp cũng quên,
Lâm Tế Đức Sơn cho gậy hết,
Lặng yên chẳng động thấy không vương.

Tu viện tự tại tự nuôi thân,
Dưa muối cần gì có chủ nhân,
Tạp toái rách đi thì vá lại,
Người đời theo giả chẳng theo chơn.

Tu viện bụi như dính được dầu,
Sớm tối tiêu dao với đạo màu,
Việc áy mọi người đều học được,
Xưa nay vốn đủ thiếu chi dầu.

Tu viện dung thông chẳng chấp nề,
Như như vô ngại tuyệt khen chê,
Tự xét lỗi mình không nghĩ khác,
Một niệm an nhàn trở lại quê.

Tu viện hằng ngày mưa Pháp bay,
Lá chết không còn đất sạch trơn,
Biết rõ ngã nhơn cùng một lý,
Vô minh tuyệt dấu hiện thiên chơn.

Tu viện chỗ vắng vui thanh u,
Vọng tưởng xa rời được tự do,
Trầm mặc tịch liêu trần niệm dứt,
Sáng trì chiều niệm vạn duyên tiêu.

Tu viện nhàn nhã học vô vi,
Việc đã qua rồi chẳng đuổi chi,
Hiện tại vẫn còn không chỗ trụ,
Vị lai nào được, dự lo gì!

(còn tiếp)

